

Środa, 15 stycznia 2020 r.

P9_TA(2020)0008

Realizacja wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne (2019/2136(INI))**

(2021/C 270/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych oraz Akt końcowy Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie z Helsinek z 1975 r., opublikowany przez Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE),
- uwzględniając Traktat Północnoatlantycki z 1949 r. i wspólną deklarację w sprawie współpracy UE–NATO z 10 lipca 2018 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (WP) w sprawie odpowiedzialności politycznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając globalną strategię z 2016 r. na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 7 czerwca 2017 r. pt. „Strategiczne podejście do kwestii odporności w ramach działań zewnętrznych UE” (JOIN(2017)0021),
- uwzględniając deklarację z Sofii z 17 maja 2018 r. i konkluzje Rady w sprawie rozszerzenia UE oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia z 26 czerwca 2018 r. i 18 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych A/RES70/1 z dnia 25 września 2015 r. zatytułowaną: „Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. ustanawiającą program działań na rzecz kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 15 listopada 2017 r. dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) w sprawie Partnerstwa Wschodniego w perspektywie szczytu w listopadzie 2017 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 54 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0054/2019),

⁽¹⁾ Dz.U. C 210 z 3.8.2010, s. 1.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0440.

Środa, 15 stycznia 2020 r.

- A. mając na uwadze, że Parlament ma obowiązek sprawowania nadzoru demokratycznego nad wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) i powinien uzyskać skuteczne niezbędne środki umożliwiające pełnienie tej roli;
- B. mając na uwadze, że działania zewnętrzne UE mają bezpośredni wpływ na dobrostan jej obywateli zarówno w UE, jak i poza nią oraz zmierzają do zapewnienia bezpieczeństwa i stabilności, przy jednoczesnym promowaniu europejskich wartości: wolności, demokracji, równości, praworządności i poszanowania praw człowieka; mając na uwadze, że wiarygodność Unii Europejskiej jako podmiotu działającego na rzecz światowego pokoju i bezpieczeństwa opiera się na praktycznym przestrzeganiu przez nią jej wartości, a zatem ukierunkowana na wartości polityka zagraniczna jest w bezpośrednim interesie Unii;
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska może być promotorem swoich podstawowych europejskich wartości tylko pod warunkiem ich ochrony i poszanowania we wszystkich państwach członkowskich;
- D. mając na uwadze, że obserwujemy wycofywanie się tradycyjnych partnerów z areny światowej, rosnącą presję na współpracę wielostronną i wielostronne instytucje oraz coraz większą asertywność mocarstw regionalnych;
- E. mając na uwadze, że od pewnego czasu środowisko strategiczne Unii Europejskiej się pogarsza, w związku z czym silniejsza Europa występująca w stosunkach zewnętrznych jako jedność jest potrzebna bardziej niż kiedykolwiek wcześniej, aby sprostać licznym wyzwaniom mającym bezpośredni lub pośredni wpływ na państwa członkowskie i ich obywateli; mając na uwadze, że wśród kwestii wpływających na bezpieczeństwo obywateli UE można wymienić m.in. takie: konflikty zbrojne na wschodnich i południowych granicach kontynentu europejskiego i niestabilne państwa; terroryzm, a zwłaszcza dżihadyzm; cyberataki czy kampanie dezinformacyjne; zagraniczne ingerencje w europejskie procesy polityczne i wybory; rozprzestrzenianie broni masowego rażenia, kwestionowanie porozumień dotyczących nieprolifracji; zaostrzenie konfliktów regionalnych, które doprowadziły do przymusowych przesiedleń i niekontrolowanych przepływów migracyjnych; napięcia związane z dostawami energii w państwach członkowskich Unii Europejskiej; rywalizacja o zasoby naturalne, zależność energetyczna i bezpieczeństwo energetyczne; rozwój przestępczości zorganizowanej na granicach i w Europie; osłabienie dążeń do rozbrojenia; zmiana klimatu;
- F. mając na uwadze, że terroryzm dżihadystów stanowi jedno z głównych wyzwań zagrażających bezpieczeństwu obywateli UE oraz że należy szybko, stanowczo i w skoordynowany sposób podjąć działania zarówno na poziomie wewnętrznym, jak i zewnętrznym;
- G. mając na uwadze, że żadne z państw członkowskich nie jest w stanie samodzielnie sprostać żadnemu z wyzwań, przed którymi stoją teraz kontynent europejski i jego bliskie otoczenie; mając na uwadze, że należy respektować i zagwarantować zasadę równości między państwami członkowskimi pod względem projektowania polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE oraz jej działań w tym obszarze; mając na uwadze, że należy respektować prerogatywy parlamentów narodowych w obszarze polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ich krajów; mając na uwadze, że ambitna, wiarygodna i skuteczna wspólna polityka zagraniczna musi być wspierana odpowiednimi zasobami finansowymi oraz terminowymi i zdecydowanymi działaniami ze strony UE; mając na uwadze, że instrumentów polityki zewnętrznej UE należy używać w sposób bardziej konsekwentny i spójny;
- H. mając na uwadze, że multilateralizm to jedyna gwarancja pokoju, bezpieczeństwa oraz zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu rozwojowi w wysoce spolaryzowanym środowisku międzynarodowym; mając na uwadze, że zagrożone są jego fundamenty, gdy kwestionuje się uniwersalne zasady i wartości, w tym podstawowe prawa człowieka, prawo międzynarodowe i prawo humanitarne, bądź się ich nadużywa; mając na uwadze, że multilateralizm stanowi sedno podejścia Unii Europejskiej do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zgodnie z postanowieniami TUE;
- I. mając na uwadze, że świat stoi w obliczu globalnej zmiany układu sił, przy czym głównym trendem w polityce zagranicznej jest konkurencja geopolityczna, która wymaga mechanizmów i zdolności umożliwiających szybkie, zgodne i adekwatne reakcje; mając na uwadze, że UE jest w dużej mierze nieobecna w tej światowej zmianie układu sił i konkurencji geopolitycznej ze względu na brak jedności wśród jej państw członkowskich;
- J. mając na uwadze, że dochodzące do głosu podmioty państwowe i nowe potęgi gospodarcze realizują potencjalnie destabilizujące ambicje globalne i regionalne, zagrażające pokojowi i stabilności w europejskim sąsiedztwie, co może mieć nieprzewidywalne konsekwencje nie tylko dla bezpieczeństwa europejskiego i światowego, lecz także dla pokoju; mając na uwadze, że istnieje ryzyko, że Europa znajdzie się na marginesie sfery decyzyjnej i poniesie poważne szkody spowodowane taką konkurencją; mając na uwadze, że ta światowa zmiana konfiguracji ułatwia przejmowanie władzy przez autorytarnych przywódców oraz powstawanie stosujących przemoc podmiotów niepaństwowych, a także masowych ruchów protestu;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

- K. mając na uwadze, że środowisko bezpieczeństwa UE, które jest zależne od pokoju i stabilności w sąsiedztwie, jest bardziej niestabilne, nieprzewidywalne, złożone i podatne na presję z zewnątrz, która jest już wywierana w drodze wojny hybrydowej, w tym wrogiej propagandy ze strony Rosji i innych podmiotów, a także w postaci rosnącego zagrożenia ze strony radykalnych grup terrorystycznych, co uniemożliwia Unii wykonywanie swojej suwerenności i osiągnięcie strategicznej autonomii; mając na uwadze, że niestabilność i nieprzewidywalność sytuacji na granicach Unii i w jej bliskim sąsiedztwie stanowią bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa kontynentu; mając na uwadze, że bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne są ze sobą nierozdzielnie powiązane; mając na uwadze, że ta presja z zewnątrz ma wymiar zarówno fizyczny, jak i internetowy; mając na uwadze, że dezinformacja i inne formy obcej ingerencji ze strony sił zewnętrznych stanowią poważne zagrożenia dla europejskiej suwerenności oraz dla stabilności i bezpieczeństwa Unii;
- L. mając na uwadze, że nierówności społeczno-gospodarcze, represje, zmiana klimatu oraz brak partycypacyjnego włączenia to główne przyczyny światowego konfliktu; mając na uwadze, że w 2015 r. wszystkie państwa należące do ONZ przyjęły cele zrównoważonego rozwoju, zapewniające plan działania na rzecz równorzędnej, sprawiedliwej, zrównoważonej i sprzyjającej włączeniu społecznemu współpracy globalnej;
- M. mając na uwadze, że skutki zmiany klimatu mają coraz większy wpływ na różne aspekty życia ludzkiego, a także na możliwości rozwoju, światowy ład geopolityczny i globalną stabilność; mając na uwadze, że ci, którzy dysponują mniejszymi zasobami umożliwiającymi przystosowanie się do zmiany klimatu, będą najbardziej dotknięci jej skutkami; mając na uwadze, że polityka zagraniczna UE powinna w większym stopniu skupiać się na promowaniu działań wielostronnych w drodze współpracy w konkretnych kwestiach mających związek z klimatem, w drodze budowania partnerstw strategicznych oraz pogłębiania współpracy i interakcji między państwami a podmiotami niepaństwowymi, w tym takimi, które w dużej mierze przyczyniają się do zanieczyszczenia środowiska na świecie;
- N. mając na uwadze, że na całym świecie prawa człowieka są coraz mniej szanowane; mając na uwadze, że mieszkańcy wszystkich regionów świata, nie mogąc liczyć na własne rządy, oczekują od Europy wsparcia zapewniającego poszanowanie przysługujących im praw człowieka;
- O. mając na uwadze, że polityka rozszerzenia UE jest skutecznym narzędziem polityki zagranicznej Unii; mając na uwadze, że europejska polityka sąsiedztwa jest kluczowym instrumentem w stosunkach ze wschodnimi i południowymi sąsiadami;
- P. mając na uwadze, że według szacunków ponad połowa przyrostu demograficznego na świecie do 2050 r. ma przypaść na Afrykę – całkowity przyrost na świecie ma wynieść 2,4 mld osób, z czego 1,3 mld w Afryce; mając na uwadze, że koncentracja tego przyrostu w niektórych najbardziej zagrożonych krajach w połączeniu ze skutkami zmiany klimatu doprowadzi do szeregu nowych wyzwań, które, jeśli nie zostaną bezzwłocznie podjęte, będą miały skrajnie problematyczne skutki zarówno dla tych krajów, jak i dla Unii; mając na uwadze, że według ostatniego sprawozdania Konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju (UNCTAD) w sprawie handlu i rozwoju z 2019 r. osiągnięcie celów określonych w Agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 wymagać będzie dodatkowych 2,5 bln USD rocznie;
- Q. mając na uwadze fiasko ważnych porozumień w sprawie kontroli zbrojeń i rozbrojenia oraz uwzględniając „powstające technologie”, takie jak cybertechnologia i broń autonomiczna, rozbrojenie, kontrola zbrojeń i nieprolifracja powinny stać się istotnym kierunkiem unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że należy poddać przeglądowi i aktualizacji wspólne stanowisko Rady 2008/944/WPZiB⁽³⁾, tak aby kryteria były ściśle stosowane i wdrażane, oraz że niezbędne jest ustanowienie mechanizmu sankcji;

Stawką jest multilateralizm: pilnie potrzebna jest silna i zjednoczona Europa

1. przypomina, że w czasie gdy konkurujące siły w coraz większym stopniu kwestionują oparte na zasadach ład światowy, my, jako Europejczycy, musimy bronić uniwersalnych wartości, reguł i zasad – w szczególności multilateralizmu, prawa międzynarodowego, praworządności, demokracji, poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności, wolnego i uczciwego handlu, rozwiązywania konfliktów bez uciekania się do przemocy, a także wspólnych europejskich interesów – zarówno poza UE, jak i w jej obrębie; podkreśla, że aby zachować wiarygodność jako obrońcy uniwersalnych wartości takich jak demokracja, Unia Europejska musi podejmować działania, które będą zgodne z jej własnymi zasadami;

⁽³⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Środa, 15 stycznia 2020 r.

2. podkreśla, że multilateralizm stanowi centralny element wysiłków UE na rzecz zapobiegania konfliktom oraz łagodzenia i rozwiązywania ich w oparciu o normy i zasady prawa międzynarodowego, Kartę Narodów Zjednoczonych oraz akt końcowy KBWE z Helsinek z 1975 r., jak też pozwala najlepiej zapewnić transnarodowy dialog polityczny, pokój i ustabilizowany porządek światowy; jest przekonany, że w związku ze znacznym pogorszeniem środowiska strategicznego – na Unii i jej państwach członkowskich spoczywa coraz większa odpowiedzialność za przyczynianie się do bezpieczeństwa międzynarodowego;

3. zauważa, że multilateralizm jest kamieniem węgielnym unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, najlepszym sposobem zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa oraz ochrony praw człowieka i dobrobytu; podkreśla, że podejście to niesie ze sobą korzyści dla ludzi w Europie i na całym świecie; dostrzega trojaki sposób do multilateralizmu oparte na następujących zasadach: przestrzeganie prawa międzynarodowego oraz zapewnienie, aby działania UE opierały się na zasadach i normach prawa międzynarodowego oraz współpracy, rozszerzenie multilateralizmu na nową globalną rzeczywistość, sprzyjające kolektywnemu podejściu i uwzględniające możliwość wykorzystania zdolności normatywnych UE, jej autonomii i wpływu w organizacjach międzynarodowych, z zachowaniem i powiększeniem ich wpływu, oraz reformowanie organizacji międzynarodowych, dostosowanie organizacji wielostronnych tak, aby realizowały swoje cele; dostrzega, że aby multilateralizm mógł być skuteczny, należy uwzględnić i rozwiązać problem nierówności sił między państwem a podmiotami niepaństwowymi; wyraża uznanie dla Unii w związku ze zdecydowanym poparciem przez nią porozumienia paryskiego, regionalnych porozumień pokojowych oraz rozbrojenia jądrowego;

4. wyraża ubolewanie z powodu stopniowego wycofywania się Stanów Zjednoczonych z multilateralnego porządku światowego, czyli przede wszystkim ich wycofania się z porozumienia paryskiego, ze wspólnego wszechstronnego planu działania (JCPOA), Rady Praw Człowieka ONZ i UNESCO, oraz z powodu decyzji USA o zawieszeniu finansowania, które przyznały Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA); popiera podtrzymanie i pełne wdrożenie przez wszystkie strony porozumienia jądrowego z Iranem jako integralnej części globalnego porządku wielostronnego i reżimu nieprolifracji oraz jako wkładu w bezpieczeństwo regionalne na Bliskim Wschodzie; odrzuca jednostronne i eksterytorialne ponowne nałożenie sankcji przez Stany Zjednoczone po ich wycofaniu się z porozumienia jądrowego z Iranem jako poważną ingerencję w uzasadnione interesy UE w zakresie gospodarki i polityki zagranicznej; apeluje do UE i państw członkowskich o wzmocnienie jedności, zdolności odstraszenia i odporności na sankcje wtórne ze strony państw trzecich, a także o gotowość do przyjęcia środków zaradczych wobec każdego kraju naruszającego uzasadnione europejskie interesy przez sankcje wtórne;

5. wyraża ubolewanie, że partnerstwo transatlantyckie stoi w obliczu licznych wyzwań i zakłóceń, uważa jednak, że nadal jest ono niezbędne dla bezpieczeństwa i dobrobytu po obu stronach Atlantyku; ubolewa nad stopniowym wycofywaniem się USA z wielostronnego i opartego na zasadach ładu światowego;

6. ponownie apeluje do państw członkowskich o wsparcie reformy składu i funkcjonowania Rady Bezpieczeństwa; podkreśla, że UE zobowiązała się do wzmocnienia roli ONZ na arenie międzynarodowej;

7. apeluje o silniejszą, zjednoczoną, skuteczną, proaktywną i bardziej strategiczną Unię Europejską, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że właśnie rozpoczął się nowy europejski cykl polityczny oraz że polityka zagraniczna i bezpieczeństwa Unii ulega zmianom; uważa, że żadne pojedyncze państwo członkowskie UE nie jest w stanie samo skutecznie reagować na dzisiejsze globalne wyzwania; podkreśla potrzebę współpracy europejskiej mającej na celu wywieranie wpływu na sytuację na świecie, co wymaga wspólnego podejścia i nie byłoby możliwe, gdyby UE była podzielona; wzywa UE do wzmocnienia starań na rzecz ochrony interesów i wartości, a zarazem do występowania w charakterze wiarygodnego partnera międzynarodowego; uważa, że ważne jest wzmocnienie własnej skuteczności UE oraz jej uprawnień w zakresie egzekwowania na szczeblu międzynarodowym, i apeluje do instytucji unijnych, by były zorientowane na obywatela i działały w interesie ludzi; podkreśla, że UE powinna komunikować cele polityki, określać priorytety i cele angażujące przeciętnego obywatela, ukierunkowane na ludzi, nie na proces, zapewniające konkretne rezultaty i nieprowadzące do wzrostu biurokracji; wzywa UE do pogłębienia dialogu z rządami i podmiotami pozarządowymi z państw trzecich w związku z opracowywaniem propozycji politycznych mających wymiar międzynarodowy, aby umożliwić UE przemawianie jednym głosem;

8. powtarza, że pilnie potrzebne jest wzmocnienie odporności i niezależności UE poprzez wzmocnienie WPZiB zaangażowanej na rzecz pokoju, bezpieczeństwa regionalnego i międzynarodowego, praw człowieka, sprawiedliwości społecznej, podstawowych wolności i praworządności w UE i na świecie; podkreśla, że wiarygodność UE na świecie zależy od podtrzymywania i przestrzegania tych zasad; uważa, że taka wzmocniona WPZiB powinna być bardziej spójna i obejmować nie tylko tradycyjną miękką siłę, lecz również silną wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony, skuteczną politykę sankcji i transgraniczną współpracę antyterrorystyczną; ponawia swój apel o szybkie przyjęcie unijnego mechanizmu sankcji za naruszenia praw człowieka (czyli unijnej wersji tzw. „ustawy Magnickiego”), umożliwiającego stosowanie ukierunkowanych sankcji wobec osób będących współsprawcami poważnych naruszeń praw człowieka;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

9. uważa, że Unia Europejska powinna stać się wiarygodnym i skutecznym światowym podmiotem, tak aby mogła wziąć na siebie w odpowiedzialny i konkretny sposób proaktywną i wyrazistą rolę globalnego lidera na scenie międzynarodowej oraz uwolnić swój polityczny potencjał refleksji i działania w charakterze siły geopolitycznej wywierającej znaczący wpływ, zarazem broniąc celów artykułu 21 TUE, swoich uniwersalnych reguł i zasad, swoich wspólnych wartości, poczynając od pokoju i praw człowieka, oraz interesów i promując je na świecie, a jednocześnie pomagając w rozwiązywaniu konfliktów na całym świecie i kształtując globalny ład; ponownie zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia strategicznej autonomii UE, w szczególności usprawnionego procesu decyzyjnego, potencjału i odpowiednich zdolności obronnych, co zostało uznane w globalnej strategii UE oraz potwierdzone w czerwcu 2018 r. przez 28 szefów państw lub rządów – strategicznej autonomii, która zmierza do promowania dysponującej większymi zdolnościami, niezależnej UE w czasach nasilającej się konkurencji geopolitycznej;

10. w pełni popiera decyzję przewodniczącej Komisji dotyczącą przekształcenia organu wykonawczego UE w „Komisję działającą w sposób geopolityczny”, skupiającą się na budowie statusu podmiotu wiarygodnego w działaniach zewnętrznych, który będzie systematycznie uwzględniał kwestie związane z działaniami zewnętrznymi; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do koordynowania wymiaru zewnętrznego działań Komisji oraz do zapewnienia silniejszego powiązania między wewnętrznymi i zewnętrznymi aspektami naszych polityk; podkreśla, że od Komisji działającej w sposób geopolityczny oczekiwano by zatem, aby przyjęła raczej proaktywne niż restrykcyjne podejście do spraw światowych i aby zapewniła, by mandat ten został odzwierciedlony w kolejnych wieloletnich ramach finansowych; uważa w związku z tym, że Unia Europejska powinna dążyć do tego, aby stać się podmiotem bardziej asertywnym, bez uszczerbku dla jej statusu siły normatywnej; podkreśla, że Komisja działająca w sposób geopolityczny powinna dążyć do zabezpieczenia swoich interesów z pełnym poszanowaniem prawa międzynarodowego i własnych wartości; zaznacza, że UE powinna angażować się we współdziałanie ze wszystkimi siłami w duchu kooperacji i otwartości, zastrzegając sobie przy tym prawo do wycofania się w razie konieczności;

11. potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz globalnej strategii UE jako decydującego odejścia od doraźnego zarządzania kryzysowego na rzecz zintegrowanego podejścia do polityki zagranicznej Unii Europejskiej; uważa, że strategiczny przegląd globalnej strategii UE byłby na czasie i potrzebny, zwłaszcza w świetle niektórych głębokich zmian geopolitycznych, które miały miejsce od jej przyjęcia (rozbieżności polityczne na osi atlantyckiej, wyłonienie się nowych, bardziej asertywnych sił, takich jak Chiny, zaostrzenie się kryzysu klimatycznego itd.), z których wszystkie mają poważne konsekwencje dla celów Unii w dziedzinie polityki zagranicznej i ogólnej polityki bezpieczeństwa; w związku z tym apeluje do wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o rozpoczęcie procesu powszechnych pluralistycznych konsultacji, które zaczną się od państw członkowskich i czołowych ekspertów w dziedzinie polityki zagranicznej UE wywodzących się spoza instytucji unijnych, lecz obejmą także organizacje społeczeństwa obywatelskiego;

12. uważa, że Unia powinna w większym stopniu oprzeć się na instrumentach dotyczących handlu i rozwoju, takich jak umowy dwustronne i umowy o wolnym handlu zawierane z państwami trzecimi, poprzez uzależnienie ratyfikacji umowy od przyjęcia porozumienia paryskiego i podstawowych europejskich wartości;

13. uważa ponadto, że UE, aby utrzymać swoją wiarygodność na zewnątrz, powinna uczynić klauzule dotyczące praw człowieka istotnym elementem porozumień z państwami trzecimi, traktując je warunkowo i stosując w razie konieczności;

14. uważa, że Unia Europejska musi być w stanie szybciej i skuteczniej reagować na kryzysy, przy użyciu wszystkich posiadanych narzędzi dyplomatycznych i ekonomicznych, oraz przewidzieć więcej misji cywilnych i wojskowych w ramach WPBiO; przypomina, że w tym celu powinna kłaść większy nacisk na zapobieganie konfliktom na wczesnym etapie przez uwzględnianie podstawowych przyczyn niestabilności i tworzenie instrumentów pozwalających na radzenie sobie z nimi; przypomina w związku z tym o potrzebie znacznego wzmocnienia zasobów budżetowych UE w kolejnych WRF oraz co najmniej podwojenia funduszy przeznaczonych na zapobieganie konfliktom, budowanie pokoju i mediacje; przypomina o fundamentalnej roli UE pod względem wspierania demokracji w europejskim sąsiedztwie, zwłaszcza przez programy wsparcia w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji;

15. podkreśla, że Unia Europejska musi przejść od podejścia restrykcyjnego do antycypacyjnego i połączyć siły ze swoimi strategicznymi partnerami o podobnym nastawieniu, zwłaszcza NATO i krajami wschodzącymi, aby bronić opartego na zasadach ładu światowego, którego fundamentem jest prawo międzynarodowe i humanitarne oraz traktaty wielostronne; przypomina, że unijna WPZiB opiera się na partnerstwie i multilateralizmie, co pomaga jednoczyć odpowiednie siły regionalne i krajowe; podkreśla pilną potrzebę rozważenia nowych elastycznych form współpracy w ramach sojuszy, zwłaszcza w wymiarze monitorowania i kontroli przepływów technologicznych, handlowych i inwestycyjnych, oraz znalezienia innowacyjnych i inkluzywnych mechanizmów współpracy przez rozwijanie inteligentnego multilateralizmu; apeluje o wspólne wysiłki na rzecz zreformowania organizacji wielostronnych tak, aby realizowały swoje cele;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

16. opowiada się za polityką zagraniczną UE, która zjednoczy instytucje unijne i państwa członkowskie w poparciu dla wspólnej i silnej polityki zagranicznej na szczeblu UE i w ten sposób zwiększy wiarygodność UE; popiera pomysł, by taka polityka zdecydowanie wspierała kluczową rolę wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącego Komisji; zachęca do tworzenia doraźnych koalicji państw członkowskich, które przyczyniają się do zwiększania elastyczności i szybkości reakcji działań zewnętrznych Unii, przy jednoczesnym zmniejszeniu presji powstającej w związku z koniecznością osiągnięcia konsensusu między państwami członkowskimi; podkreśla potrzebę ponownego ustanowienia form ściślejszej współpracy między wiceprzewodniczącym Komisji / wysokim przedstawicielem Unii do spraw zagranicznych i ministrami spraw zagranicznych, z upoważnieniem tych ostatnich do występowania w imieniu UE w celu wzmocnienia spójności i legitymacji demokratycznej UE; apeluje o UE lepiej komunikującą swoją wizję oraz cele WPZiB obywatelom w całej Unii Europejskiej;

17. apeluje o większą solidarność i wzmożoną koordynację między UE a jej państwami członkowskimi; przypomina o potrzebie zapewnienia wzajemnej spójności różnych dziedzin polityki zewnętrznej Unii oraz spójności tej polityki z innymi strategiami politycznymi obejmującymi wymiar zewnętrzny, a także koordynowania ich z międzynarodowymi partnerami; uważa, że współpraca między państwami członkowskimi jest niezbędna do ochrony demokracji, wspólnych wartości, wolności i standardów społecznych i środowiskowych UE; podkreśla potrzebę poszerzenia współpracy między państwami członkowskimi, krajami partnerskimi i organizacjami międzynarodowymi; przypomina o znaczeniu art. 24 ust. 3 TUE, w którym podkreśla się, że państwa członkowskie popierają bez zastrzeżeń politykę zewnętrzną i bezpieczeństwa Unii w duchu lojalności i wzajemnej solidarności oraz powstrzymują się od wszelkich działań, które byłyby sprzeczne z interesami Unii; podkreśla, że, jak przewiduje Traktat, Rada do Spraw Zagranicznych UE stanowi forum, na którym ministrowie krajowi przedstawiają swoje poglądy i uzgadniają politykę, oraz że po uzgodnieniu polityki państwa członkowskie całkowicie wspierają wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w jej realizacji, w tym w ramach ich własnych działań dyplomatycznych;

18. podkreśla, że Unia Europejska musi w pełni wdrożyć postanowienia przewidziane w traktacie lizbońskim i skuteczniej używać swoich istniejących instrumentów; apeluje, by Unia Europejska działała w sposób bardziej jednolity i spójny, aby usprawnić swoje procesy decyzyjne i stać się skutecznym i wiarygodnym podmiotem w działaniach zewnętrznych, w czym kluczową rolę pełni Europejska Służba Działań Zewnętrznych;

Wzmocnienie Parlamentu Europejskiego jako filaru WPZiB

19. podkreśla, że Unia Europejska będzie mogła w pełni realizować swój potencjał jedynie wówczas, gdy będzie przemawiać jednym głosem i występować zgodnie oraz gdy podejmowanie decyzji zostanie przesunięte krok po kroku ze szczebla krajowego na ponadnarodowy, przy pełnym wykorzystaniu możliwości oferowanych przez Traktaty UE, instytucje UE i ich procedury, a także przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości i respektowaniu kompetencji państw członkowskich; podkreśla, że aby osiągnąć ten cel, Unia Europejska powinna użyć wszystkich możliwych środków, w tym oferowanych przez dyplomację parlamentarną;

20. powtarza w związku z tym, że przez lata Parlament rozwijał szereg instrumentów i sieci w dziedzinie działań zewnętrznych, takie jak wspólne komisje parlamentarne i komisje współpracy parlamentarnej z państwami trzecimi, a także delegacje międzyparlamentarne, delegacje ad hoc i misje obserwacji wyborów, które to instrumenty są zarówno odrębne w stosunku do instrumentów władzy wykonawczej UE, jak też mają wobec nich charakter uzupełniający; zwraca uwagę na uprawnienia nadzorcze i kontrolne wykonywane przez Parlament i podkreśla, że jego sprawozdania i rezolucje zasługują na większą uwagę; wskazuje na znaczenie zgromadzeń parlamentarnych jako przestrzeni współpracy i dialogu instytucjonalnego oraz na ich cenny wkład w działania zewnętrzne Unii Europejskiej, jak też w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; podkreśla potrzebę wspierania ich działalności i zagwarantowania prawidłowego przebiegu ich pracy;

21. podkreśla zasadniczą rolę unijnych misji obserwacji wyborów; podkreśla polityczną odpowiedzialność głównych obserwatorów, nominowanych spośród posłów do Parlamentu Europejskiego; apeluje w związku z tym o bardziej zintegrowane podejście do unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, obejmujące wymiar parlamentarny; apeluje o ściślejszą współpracę międzyinstytucjonalną przy tworzeniu strategii postępowania wobec regionów i państw trzecich, ze zwróceniem szczególnej uwagi na Bałkany Zachodnie i kraje Partnerstwa Wschodniego; przypomina o znaczeniu dyplomacji parlamentarnej i stosunków międzyparlamentarnych dla wspierania tych celów; stwierdza, że jego własna rola w WPZiB i na arenie międzynarodowej powinna zostać wzmocniona; wskazuje, że istnieje potrzeba, by UE i państwa członkowskie współpracowały nad określeniem ogólnej strategii politycznej na rzecz nowego ukierunkowania dyplomacji parlamentarnej, obejmującego bardziej zintegrowane podejście do polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE, i dostosowały swój sposób działania;

22. podkreśla rolę każdej z instytucji zaangażowanych w WPZiB/WPBiO w przeglądzie jej metod pracy oraz ocenie najlepszego sposobu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Traktatów;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

23. apeluje o ulepszoną współpracę międzyinstytucjonalną zapewniającą Parlamentowi informacje w odpowiednim czasie, aby mógł on wyrazić w razie potrzeby swoją opinię, a Komisja i ESDZ mogły uwzględnić poglądy Parlamentu; apeluje o efektywne i kompleksowe udostępnianie informacji przez Komisję i ESDZ, tak aby Parlament mógł skutecznie i terminowo odgrywać swoją rolę nadzorczą, w tym w dziedzinie WPZiB; z zadowoleniem odnotowuje zobowiązanie się wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do lepszego i szybszego informowania Parlamentu o podstawowych opcjach WPZiB, angażowania go w dokonywanie wyborów w tych sprawach oraz konsultowania się z nim w tej dziedzinie;
24. apeluje o wzmocnienie roli Parlamentu w zakresie nadzoru nad działaniami zewnętrznymi UE i ich kontroli, w tym poprzez prowadzenie dalszych regularnych konsultacji z wiceprzewodniczącym Komisji / wysokim przedstawicielem Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, ESDZ i Komisją; apeluje o sfinalizowanie negocjacji w sprawie dostępu Parlamentu do szczególnie chronionych informacji Rady w dziedzinie WPZiB i WPBiO;
25. zauważa, że jeśli/gdy dojdzie do brexitu, władza wykonawcza UE powinna zapewnić parlamentarnej Komisji Spraw Zagranicznych (AFET), jako głównej komisji odpowiedzialnej za stosunki z państwami trzecimi, wszystkie niezbędne informacje umożliwiające jej nadzorowanie, w imieniu Parlamentu, procesu negocjacji zgodnie z art. 218 TFUE oraz wnoszenie w odpowiednim czasie wkładu w przyszłe porozumienia ze Zjednoczonym Królestwem, które będą wymagać zgody Parlamentu; podkreśla znaczenie przyszłej współpracy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem w dziedzinie WPZiB i WPBiO oraz dostrzega potrzebę znalezienia kreatywnych rozwiązań;
26. zwraca uwagę na starania UE na rzecz stałego dążenia do podtrzymywania i wzmocnienia wolnego i otwartego ładu międzynarodowego opartego na poszanowaniu zasady praworządności;
27. domaga się ustanowienia mechanizmu konsultacji z Komisją Spraw Zagranicznych i odpowiednimi organami przed przyjęciem strategii dotyczącej WPZiB lub komunikatu w tej sprawie ze strony Komisji i ESDZ;
28. apeluje o bardziej strategiczne podejście, większą spójność, zgodność i komplementarność, zgodnie z zapisami Traktatów, między instrumentami finansowania zewnętrznego UE a WPZiB w celu umożliwienia Unii uporania się z coraz większymi wyzwaniami w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; podkreśla, że wiarygodna i skuteczna WPZiB musi opierać się na wystarczających środkach finansowych; apeluje o udostępnienie tych środków na działania zewnętrzne UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2021–2027 oraz o skoncentrowanie przez UE swoich zasobów na strategicznych priorytetach;
29. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący połączenia większości istniejących instrumentów działań zewnętrznych w jeden instrument, Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR); powtarza, że połączenie instrumentów działań zewnętrznych w pojedynczy fundusz może skutkować synergiami, skutecznością i szybkością procesu decyzyjnego oraz wypłaty środków, nie powinno jednak skutkować przekierowaniem finansowania Unii przeznaczanego na nadrzędne i realizowane od dawna cele polityki zagranicznej, którymi są eliminacja ubóstwa, zrównoważony rozwój i ochrona praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje uproszczoną strukturę instrumentów działań zewnętrznych zaproponowaną w ramach ISWMR; wzywa do wprowadzenia należytych mechanizmów kontroli i równowagi, wystarczającego poziomu przejrzystości oraz strategicznego wkładu politycznego i regularnego nadzoru nad wdrożeniem ze strony Parlamentu; podkreśla znaczenie zasady zróżnicowania pomocy dla krajów sąsiedztwa w większym stopniu angażujących się w reformy europejskie, zgodnie z zasadą „więcej za więcej” i „mniej za mniej”;
30. podkreśla potrzebę wzmocnienia roli Parlamentu do celów nadzoru i kierowania w odniesieniu do wszystkich instrumentów działań zewnętrznych UE, w tym do Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej na lata 2021–2027 (IPA III); zwraca uwagę na rolę Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (IcSP), w szczególności we wspieraniu pokoju i stabilności na całym świecie; oczekuje terminowego przyjęcia instrumentów na okres po 2020 r., w tym Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, co umożliwi uniknięcie niepotrzebnych niedopasowań poziomu płynności;
31. uważa, że zapobieganie konfliktom, budowanie pokoju i mediacja, a także pokojowe rozstrzygnięcie przedłużających się konfliktów, zwłaszcza w bezpośrednim sąsiedztwie UE, powinny być priorytetem w nadchodzących latach; podkreśla, że to podejście zapewniłoby wysoką europejską wartość dodaną pod względem politycznym, społecznym, gospodarczym i bezpieczeństwa; przypomina, że działania w zakresie zapobiegania konfliktom i mediacji w konfliktach pomagają potwierdzać obecność i wiarygodność Unii na arenie międzynarodowej i że należy je realizować w ramach całościowego podejścia łączącego kwestie bezpieczeństwa, dyplomacji i rozwoju; przypomina, że konieczna jest konsolidacja Unii Europejskiej jako wpływowego podmiotu o charakterze globalnym oraz inwestowanie w zapobieganie konfliktom

Środa, 15 stycznia 2020 r.

i mediacje w konfliktach; wzywa UE, aby nadal priorytetowo traktowała zapobieganie konfliktom i mediację w konfliktach; podkreśla cenny wkład Parlamentu w dziedzinie rozwiązywania konfliktów i wkładu w mediacje, dialog i promowanie wartości demokracji, praworządności, poszanowania mniejszości i praw podstawowych, zwłaszcza w krajach Bałkanów Zachodnich, Partnerstwa Wschodniego i południowego sąsiedztwa oraz wzywa do dalszego rozwoju współpracy międzyinstytucjonalnej w zakresie mediacji; z zadowoleniem przyjmuje większą rolę UE w rozwiązywaniu konfliktów i budowaniu zaufania w ramach istniejących uzgodnionych formatów i zasad negocjacyjnych lub wspieraniu ich;

32. przypomina o znaczeniu zdecydowanej europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), w ramach której UE zobowiązuje się do wspólnego realizowania interesów społecznych, politycznych i gospodarczych z krajami partnerskimi ze wschodu i południa; podkreśla strategiczną rolę, jaką Unia może odegrać w ramach EPS w celu wzmocnienia odporności partnerów UE jako kluczowego priorytetu w stawianiu czoła zagrożeniom i presji, których doświadczają; dostrzega, że aby być silnym podmiotem globalnym, Unia Europejska musi być istotnym podmiotem w sąsiedztwie;

33. przypomina, że nowoczesne demokracje wymagają w pełni funkcjonujących organów ustawodawczych i w związku z tym podkreśla znaczenie wspierania pracy parlamentów zarówno na Bałkanach Zachodnich, jak i w sąsiedztwie;

34. dostrzega znaczenie stabilności wschodniego sąsiedztwa dla stabilności Unii oraz potencjał UE pod względem stymulowania przekształceń w sąsiednich regionach i krajach; ponownie wyraża poparcie dla Partnerstwa Wschodniego, które w 2019 r. obchodziło swoje dziesięciolecie; podkreśla jednak, że aby odnosiło ono większe sukcesy, potrzebne są nowe inicjatywy i zobowiązania z obu stron (tzn. ze strony UE i jej partnerów); zachęca do rozwoju jeszcze bliższych stosunków z państwami Partnerstwa Wschodniego; w tym ukierunkowanych strategii na rzecz Ukrainy, Gruzji i Mołdawii i podkreśla znaczenie uwzględnienia takich idei jak strategia trójki 2030 oraz pomysłów zgłaszanych przez trzy najbardziej zaawansowane kraje partnerstwa wschodniego stowarzyszone z UE; zaznacza, że podejście to powinno być oparte na zasadzie „więcej za więcej” i „mniej za mniej”, realizowanej przez instytucje UE oraz koalicję państw członkowskich o podobnym nastawieniu (tzw. proces europejskiej trójki), z akcentem na konkretne projekty programy odpowiadające najlepszym praktykom z zakresu procesu berlińskiego oraz integracji Europejskiego Obszaru Gospodarczego; uważa, że sukces przekształceń w krajach Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza w państwach stowarzyszonych z UE, którymi są Ukraina, Mołdawia i Gruzja, może przynieść pozytywne rezultaty, co może mieć również wpływ na społeczeństwo sąsiadujące z nimi Rosji;

35. przypomina i podkreśla, że współpraca z krajami Partnerstwa Wschodniego i innymi krajami sąsiedztwa UE powinna być dla WPBiZ priorytetem z uwagi na fakt, że rozwój i demokratyzacja tych krajów leżą w żywotnym interesie UE; apeluje do Komisji i do ESDZ, aby nadal wzmacniały powiązania gospodarcze i w zakresie łączności oraz wykorzystywały umowy handlowe i stowarzyszeniowe, dostęp do jednolitego rynku i zacieśnione kontakty międzyludzkie, w tym poprzez ułatwienia wizowe i liberalizację reżimu wizowego pod warunkiem spełnienia wszystkich wymogów; podkreśla, że powyższe środki mogłyby stanowić zachętę do stymulowania reform demokratycznych i przyjmowania europejskich zasad i norm;

36. potwierdza zaangażowanie UE na rzecz wspierania suwerenności, integralności terytorialnej i politycznej niezależności Ukrainy oraz wszystkich państw Partnerstwa Wschodniego w ich granicach uznanych przez społeczność międzynarodową, zgodnie z prawem, normami i zasadami międzynarodowymi w celu zwiększenia wsparcia dla osób dotkniętych konfliktami, osób wewnątrznie przesiedlonych i uchodźców i w celu przeciwdziałania próbom destabilizacji podejmowanym przez państwa trzecie, w szczególności przez Rosję; odrzuca używanie siły lub groźby użycia siły do rozwiązywania konfliktów; ponownie wyraża przekonanie, że obecne konflikty we wszystkich krajach Partnerstwa Wschodniego powinny zostać rozstrzygnięte zgodnie z normami i zasadami prawa międzynarodowego; w pełni podtrzymuje politykę nieuznawania bezprawnej aneksji Krymu; zdecydowanie podkreśla znaczenie proaktywnej postawy opartej na prawie międzynarodowym wobec przedłużających się konfliktów we wschodnim sąsiedztwie; potępia ponadto dalszą militaryzację na okupowanych terytoriach gruzińskich Abchazji i Regionu Cchinwali/Osetii Południowej oraz wzywa Rosję do wypełnienia zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego; podkreśla, że po upływie ponad dekady od zakończenia rosyjskiej agresji w Gruzji i wejścia w życie zawieszenia broni uzgodnionego przy pośrednictwie UE Rosjanie nadal w sposób rażąco naruszają niektóre z własnych warunków, a proces borderyzacji granicy postępuje; apeluje o wzmocnienie mandatu i widoczności Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM); zwraca się do Federacji Rosyjskiej, jako do władzy okupacyjnej, o honorowanie jej zobowiązań międzynarodowych oraz o zapewnienie EUMM swobodnego dostępu do regionów okupowanych;

37. z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie przez przewodniczącą Komisji europejskiej perspektywy Bałkanów Zachodnich i podkreśla swoje zaangażowanie na rzecz rozszerzenia, które pozostaje kluczowym kierunkiem polityki i jest siłą napędową UE; powtarza, że stanowisko UE w sprawie rozszerzenia musi być ambitne i wiarygodne;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

38. apeluje o wiarygodną strategię rozszerzenia UE na Bałkanach Zachodnich, opartą na spełnieniu ścisłych i sprawiedliwych warunków zgodnie z kryteriami kopenhaskimi; ze względów związanych z polityką zagraniczną strategia ta pozostaje ważnym narzędziem promowania bezpieczeństwa poprzez zwiększanie odporności krajów w regionie mającym dla UE znaczenie strategiczne;

39. powtarza, że poza ogólną WPZiB celem polityki UE w odniesieniu do Bałkanów Zachodnich jest prowadzenie ich w działaniach zmierzających do przystąpienia do Unii; podkreśla, że ten proces rozszerzenia oparty jest na zasługach i zależy od poszanowania przez te kraje kryteriów kopenhaskich, zasad demokracji, respektowania podstawowych wolności, praw człowieka i mniejszości, praworządności oraz ich indywidualnych osiągnięć pod względem spełniania wymaganych kryteriów;

40. podkreśla wagę trwającego procesu reform, wywierającego wpływ na transformację w krajach partnerskich; potwierdza swoje zobowiązanie na rzecz wsparcia zorientowanych na UE reform i projektów, w szczególności skupiających się na dalszym wzmacnianiu praworządności i dobrego rządzenia, ochronie praw podstawowych oraz promowaniu pojednania, stosunków dobrosąsiedzkich i współpracy regionalnej; z ubolewaniem odnotowuje spowolnienie tego procesu;

Wzmocnienie WPZiB w celu stawienia czoła zagrożeniom globalnym

41. apeluje o wzmocnienie zdolności UE i państw członkowskich do autonomicznego działania w obszarze bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że skuteczne i bliskie partnerstwo z organizacjami partnerskimi, takimi jak ONZ czy NATO, oraz innymi instytucjami międzynarodowymi, takimi jak Unia Afrykańska i OBWE, jest ważniejsza niż kiedykolwiek wcześniej; podkreśla, że NATO jest dla UE kluczowym partnerem w dziedzinie bezpieczeństwa; podkreśla znaczenie ścisłej współpracy z NATO we wszystkich kwestiach związanych z obronnością oraz w stawianiu czoła wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa, przed którymi stoi UE i jej sąsiedztwo, w szczególności w zakresie przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym;

42. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE na rzecz wzmocnienia europejskiego bezpieczeństwa i obronności, służące lepszej ochronie Unii i jej obywateli oraz wnoszeniu wkładu w pokój i stabilność w sąsiedztwie i poza nim zgodnie ze wspólną deklaracją w sprawie współpracy między UE a NATO z dnia 10 lipca 2018 r.;

43. podkreśla rolę NATO jako istotnego filaru bezpieczeństwa europejskiego i z zadowoleniem przyjmuje trwający proces rozszerzenia NATO, przyczyniający się do stabilności i dobrobytu Europy;

44. jest zdania, że głosowanie większością kwalifikowaną może poprawić skuteczność unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz przyspieszyć proces decyzyjny; apeluje do Rady o regularne korzystanie z tego rodzaju głosowania w przypadkach przewidzianych w art. 31 ust. 2 TUE oraz apeluje do Rady Europejskiej o podjęcie tej inicjatywy dzięki wykorzystaniu klauzuli pomostowej zawartej w art. 31 ust. 3 TUE; zachęca Radę, aby rozważyła stosowanie tego rodzaju głosowania również w innych obszarach WPZiB;

45. wyraża poparcie dla europejskiej debaty na temat nowych formatów, takich jak Europejska Rada Bezpieczeństwa, w pełnym dialogu i współpracy z państwami członkowskimi, oraz na temat środków ściślejszej współpracy w obrębie UE i organów międzynarodowych w celu usprawnienia procesu decyzyjnego w dziedzinie bezpieczeństwa;

46. z zadowoleniem przyjmuje decyzję przewodniczącej Komisji, aby w ciągu pięciu lat zbudować prawdziwą i funkcjonującą Europejską Unię Obrony i apeluje o przejrzystą wymianę informacji z Parlamentem i państwami członkowskimi w celu ustanowienia unii obrony; uważa, że w tym kontekście UE powinna optymalnie wykorzystać już istniejące mechanizmy i instrumenty, takie jak stała współpraca strukturalna (PESCO) mobilność wojskowa i Europejski Fundusz Obronny (EFO), które mają na celu poprawę zdolności krajowych i europejskich oraz wsparcie poprawy efektywności europejskiego przemysłu obronnego; apeluje o utworzenie mechanizmu demokratycznej kontroli parlamentarnej w odniesieniu do wszystkich nowych instrumentów w dziedzinie obronności;

47. podkreśla potrzebę zapewnienia ciągłej oceny stałej współpracy strukturalnej (PESCO) oraz Europejskiego Funduszu Obronnego i ich zdolności do wnoszenia wkładu w realizację celów WPZiB, zapewnienia odpowiednich środków zgodnie z zobowiązaniami w ramach PESCO oraz skutecznego i spójnego wdrażania decyzji UE, w tym poprzez bardziej zintegrowaną europejską bazę technologiczno-przemysłową sektora obronnego (EDTIB), tak by zagwarantować, że Unia pozostanie otwarta na współpracę;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

48. przypomina, że art. 20 ust. 2 TUE zawierający przepisy dotyczące wzmocnionej współpracy oferuje państwom członkowskim dodatkowe możliwości osiągnięcia postępów w dziedzinie WPZiB i dlatego należy go wykorzystywać;

49. przypomina, że zmiana klimatu wpływa na wszystkie aspekty życia ludzkiego, w tym zwiększa prawdopodobieństwo wystąpienia konfliktów i przemocy; podkreśla, że w polityce zagranicznej Unii należy uwzględnić kwestie bezpieczeństwa klimatu oraz gotowość do egzekwowania globalnego zarządzania środowiskiem;

50. podkreśla, że UE powinna rozwijać zdolności w zakresie monitorowania zagrożeń związanych ze zmianą klimatu, co powinno obejmować politykę uwrażliwiania na konflikty i zapobiegania kryzysom; dostrzega w tym kontekście, że powiązanie środków z zakresu przystosowania się do zmiany klimatu i budowania pokoju pomaga w zapobieganiu konfliktom; podkreśla potrzebę opracowania kompleksowego i antycypacyjnego podejścia do zmiany klimatu; apeluje do UE i jej państw członkowskich o wykazanie dużej ambicji na międzynarodowej konferencji klimatycznej i wywiązanie się z podjętych zobowiązań; podkreśla wartość polityki klimatycznej pod tym względem;

51. zwraca uwagę na potrzebę opracowania kompleksowego podejścia do zmiany i bezpieczeństwa klimatu zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju, w szczególności z celami nr 13 i 1, a także na potrzebę zapewnienia sprawiedliwego i wystarczającego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu na mocy porozumienia paryskiego oraz przeznaczenia na takie działania większych środków finansowych w ramach obecnego Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju i przyszłego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR);

52. podkreśla rosnące geopolityczne znaczenie Arktyki i jego wpływ na sytuację pod względem bezpieczeństwa w UE i na świecie; apeluje do UE o pracę nad spójniejszą polityką wewnętrzną i zewnętrzną UE, strategią dotyczącą Arktyki i konkretnym planem działania na rzecz zaangażowania UE w Arktyce, z uwzględnieniem także aspektu bezpieczeństwa i geostrategicznego; odnotowuje zdolność UE do przyczyniania się do rozwiązywania potencjalnych problemów dotyczących bezpieczeństwa i wymiaru geostrategicznego;

53. apeluje o silniejsze poparcie strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego ze względu na coraz większe wyzwania dotyczące wolności żeglugi, zarówno na świecie, jak i w sąsiedztwie; domaga się stałego poszanowania wolności żeglugi oraz ukierunkowania środków na deeskalację i zapobieganie konfliktom oraz incydentom zbrojnym;

54. wyraża ubolewanie w związku narastaniem napięć i powtarzającymi się naruszeniami prawa morza oraz międzynarodowego prawa morskiego w wielu ze światowych węzłów żeglugowych, takich jak Morze Południowochińskie, cieśnina Ormuz, Zatoka Adenijska, Zatoka Gwinejska; przypomina o niestabilnej sytuacji na Morzu Azowskim; odnotowuje, że wiele z tych napięć miewa często charakter geopolityczny;

55. apeluje do UE o podjęcie aktywnych środków oraz o rozważenie środków ograniczających w reakcji na poważne naruszenia wolności żeglugi i międzynarodowego prawa morskiego;

56. przypomina, że skuteczne międzynarodowe reżimy kontroli broni, rozbrojenia i nieprolifracji stanowią kamień węgielny bezpieczeństwa światowego i europejskiego; zauważa, że nieodpowiedzialne transfery broni do państw trzecich poddają w wątpliwość i osłabiają WPZiB, w szczególności starania UE na rzecz pokoju, stabilności i zrównoważonego rozwoju; domaga się ścisłej zgodności z ośmioma kryteriami przedstawionymi we wspólnym stanowisku 2008/944/WPZiB w sprawie kontroli wywozu sprzętu wojskowego oraz wzywa do ustanowienia mechanizmu monitorowania i kontroli na szczeblu UE w tym zakresie; podkreśla potrzebę dysponowania skutecznym i wydajnym przemysłem obronnym finansowanym ze środków pochodzących z podatków oraz wspierania przez UE bardziej zintegrowanego rynku wewnętrznego produktów obronnych, a także skoordynowanej polityki wspierania badań i rozwoju w dziedzinie obronności; wzywa państwa członkowskie UE, aby uczyniły kwestię wielostronnego rozbrojenia jądrowego priorytetem unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; jest zdania, że UE musi kontynuować starania zmierzające do utrzymania porozumienia jądrowego z Iranem; apeluje do wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o wykorzystanie wszystkich znajdujących się w jego dyspozycji środków politycznych i dyplomatycznych w celu utrzymania wspólnego wszechstronnego planu działania (JCPOA) i nowego układu o ograniczeniu broni strategicznych (nowy START) oraz o wprowadzenie w życie spójnej i wiarygodnej strategii na rzecz negocjacji wielostronnych w sprawie środków w zakresie regionalnej deeskalacji i budowania zaufania w Zatoce Perskiej, angażującej wszystkie podmioty w regionie; podkreśla, że zdolność UE do utrzymywania kontaktów dyplomatycznych ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami to ważny atut, który należy w tym celu w pełni wykorzystać;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

57. apeluje do państw członkowskich o pełne przestrzeganie wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB w sprawie kontroli wywozu broni, do ścisłego wypełniania zobowiązań wynikających ze wspólnego stanowiska, w szczególności kryterium czwartego w sprawie pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w regionie, w odniesieniu do ich polityki dotyczącej wywozu broni do Turcji oraz o nałożenie embarga na broń na Turcję w związku z jej bezprawną inwazją na północy Syrii oraz jej bezprawnymi działaniami we wschodnim regionie basenu Morza Śródziemnego, a zwłaszcza jej inwazją w wyłącznej strefie ekonomicznej i na wodach terytorialnych Republiki Cypryjskiej; ponownie wyraża przekonanie, że wspólne stanowisko należy poddać przeglądowi i aktualizacji, tak aby kryteria były ściśle stosowane i wdrażane i aby niezbędne było ustanowienie mechanizmu sankcji; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do priorytetowego traktowania tej sprawy;

58. apeluje do wiceprzewodniczącego komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o wspieranie wielowymiarowej strategii współpracy międzyregionalnej z Ameryką Łacińską i Karaibami w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, o wspieranie wspólnej obrony porządku wielostronnego, wzmocnienia współpracy w walce z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, walki ze zmianą klimatu i jej skutkami dla stabilności społecznej, politycznej i gospodarczej, a także o promowanie dialogu jako narzędzia umożliwiającego znalezienie wypracowanych w toku negocjacji, pokojowych rozwiązań konfliktów politycznych, których jesteśmy świadkami;

59. apeluje o rozważenie możliwości utworzenia nowego forum współpracy wielostronnej wśród sojuszników zachodnich, tj. UE, USA, Japonii, Kanady, Korei Południowej, Australii i Nowej Zelandii, w oparciu o spuściznę Komitetu Koordynacyjnego Wielostronnej Kontroli Eksportu; podkreśla, że zakres obowiązków nowego forum powinien obejmować monitorowanie i kontrolę eksportu technologii i przepływów handlowych do państw bandyckich oraz newralgicznych inwestycji w takich państwach;

60. podkreśla, że pogłębienie istotnych stosunków z Azją Wschodnią i Południowo-Wschodnią ma zasadnicze znaczenie dla opartej na zasadach, kompleksowej i zrównoważonej strategii UE dotyczącej łączenia Europy i Azji; popiera w związku z tym zrównoważoność, podejście oparte na zasadach i WRF jako instrument o decydującym znaczeniu;

61. odnotowuje rozbudowę zaplecza wojskowego w regionie i wzywa wszystkie zainteresowane strony do poszanowania wolności żeglugi, do rozwiązywania sporów za pomocą środków pokojowych oraz do powstrzymania się od działań jednostronnych zmierzających do zmiany status quo, w tym na Morzu Wschodniocihńskim i Południowocihńskim oraz w Cieśninie Tajwańskiej; wyraża obawę, że ingerencje zagraniczne ze strony reżimów autokratycznych w związku z nadchodzącymi wyborami powszechnymi, dokonywane z wykorzystaniem dezinformacji i cyberataków, zagrażają demokracjom Azji oraz stabilności regionu; ponownie wyraża poparcie dla znaczącego członkostwa Tajwanu w organizacjach międzynarodowych oraz uczestnictwa w wykorzystywanych przez nie mechanizmach i prowadzonych przez nie działaniach;

62. podkreśla, że Komisja powinna włączyć strategię w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego do wysiłków UE na rzecz cyfryzacji i promować tę inicjatywę we wszystkich państwach członkowskich w ramach zdecydowanego zaangażowania politycznego i gospodarczego na rzecz innowacji cyfrowych;

63. apeluje do wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji i państw członkowskich o wzmocnienie wysiłków zmierzających do stawienia czoła zagrożeniom cybernetycznym i hybrydowym będących kombinacją niejednoznacznych postaw poprzez wzmocnienie cyberobrony UE i jej państw członkowskich oraz ich odporności na zagrożenia hybrydowe, a także poprzez budowę cyberodporności infrastruktury krytycznej; apeluje w związku z tym o rozwijanie kompleksowych wspólnych zdolności i metod w zakresie analizowania ryzyka i podatności; podkreśla, że skuteczne uporanie się z tymi wyzwaniami wymaga lepszej koordynacji; przypomina, że komunikacja strategiczna i dyplomacja publiczna powinny wzmacniać wpływy geopolityczne UE i jej ogólny wizerunek na świecie, a także chronić jej interesy;

64. podkreśla, że zagraniczna ingerencja w sprawy UE stanowi poważne zagrożenie dla jej bezpieczeństwa i stabilności; zdecydowanie popiera wzmocnienie zdolności Unii Europejskiej w dziedzinie komunikacji strategicznej; wzywa w związku z tym o dalsze wsparcie dla trzech grup zadaniowych ds. komunikacji strategicznej (Wschód, Południe i Bałkany Zachodnie); wzywa o większe wsparcie dla zespołu ds. komunikacji strategicznej ESDZ, gdyż odgrywa on istotną rolę, poprzez przekształcenie go w pełnoprawną jednostkę w ramach ESDZ, odpowiedzialną za sąsiedztwo wschodnie i południowe, przy zapewnieniu odpowiedniego personelu i stosownych środków budżetowych, ewentualnie za pomocą dodatkowej specjalnej linii budżetowej;

65. apeluje do państw członkowskich o wzmocnienie ich zdolności oraz zachęca do współpracy i wymiany informacji w celu uniemożliwienia podmiotom państwowym i niepaństwowym z państw trzecich dokonywania wrogich ingerencji w procesy decyzyjne UE i państw członkowskich; jest zdania, że do osiągnięcia tego celu mogłyby przyczynić się zwiększone zdolności Unii Europejskiej w dziedzinie komunikacji strategicznej;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

66. podkreśla, że ingerencja w wybory to część szerszej strategii wojny hybrydowej i że w związku z tym reakcja na nią pozostaje zasadniczą kwestią polityki bezpieczeństwa i zagranicznej; apeluje do wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji i państw członkowskich o opracowanie kompleksowej strategii zwalczania zagranicznych ingerencji w wyborach oraz dezinformacji w krajowych i europejskich procesach demokratycznych, których źródłem jest m.in. popierana przez państwo propaganda rosyjska;

67. odnotowuje, że Rosja jest głównym źródłem hybrydowych i konwencjonalnych zagrożeń dla bezpieczeństwa UE i jej państw członkowskich oraz aktywnie dąży do osłabienia europejskiej jedności, niezależności, uniwersalnych wartości i norm międzynarodowych; stwierdza, że chociaż przy obecnym przywództwie w Moskwie nie można spodziewać się zmiany w agresywnej polityce, w bardziej odległej przyszłości możliwe są w tym kraju zmiany w kierunku większej demokratyzacji i europeizacji; apeluje w związku z tym o wzmożenie starań o wzmocnienie odporności UE i jej państw członkowskich oraz o opracowanie długoterminowej strategii UE wobec Rosji, opartej na trzech filarach: odstraszania, powstrzymywania i transformacji;

68. apeluje do Rady o uzupełnienie zestawu narzędzi UE w dziedzinie praw człowieka i polityki zagranicznej o reżim sankcji w rodzaju globalnej ustawy Magnickiego, umożliwiający jej zamrażanie aktywów i nakładanie zakazów wydawania wiz dla osób zaangażowanych w poważne naruszenia praw człowieka;

69. podkreśla potrzebę korzystania przez UE z jej przewagi konkurencyjnej, tak aby mogła szybko zdobyć strategiczną pozycję w międzynarodowym wyścigu powstających technologii, informatyki, obronności, energii odnawialnej, wdrażaniu sieci 5G i we Wspólnym Przedsięwzięciu w dziedzinie Europejskich Obliczeń Wielkiej Skali; podkreśla potrzebę autonomicznego, niezawodnego i opłacalnego dostępu UE do przestrzeni kosmicznej, dzięki czemu UE uniknie uzależnienia od gigantów technologicznych i cyfrowych z państw trzecich; zaznacza, że rozwój niezawodnej technologii sztucznej inteligencji ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia strategicznej autonomii Europy, zwłaszcza w zakresie podejmowania decyzji i zdolności; w związku z tym wzywa Unię do utrzymania i zwiększenia inwestycji w tej dziedzinie;

70. uznaje zasadniczą rolę misji cywilnych i wojskowych prowadzonych w ramach WPBiO, którym należy zapewnić niezbędne zasoby ludzkie i materialne w celu utrzymania pokoju, zapobiegania konfliktom, zwiększenia bezpieczeństwa międzynarodowego oraz wzmocnienia europejskiej tożsamości i autonomii strategicznej UE; wyraża ubolewanie z powodu osłabienia skuteczności tych misji i operacji w ramach WPBiO poprzez utrzymujące się wady strukturalne, znaczne różnicowanie pod względem wkładów państw członkowskich oraz ograniczenia ich mandatów;

71. uważa, że UE nie wykorzystała jeszcze odpowiednio swoich bogatych zasobów w dziedzinie WPBiO; apeluje do wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji i państw członkowskich o wzmocnienie wysiłków w dziedzinie współpracy dotyczącej wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa w celu wzmocnienia cywilnych i wojskowych misji w dziedzinie WPBiO, poprawienia ich zdolności operacyjnej przez zwiększenie elastyczności, podniesienia ich efektywności i skuteczności w terenie oraz zapewnienia, aby ich mandaty były szersze, bardziej dopracowane i jasne; uważa, że nowe instrumenty takie jak Europejski Instrument na rzecz Pokoju mogłyby wzmocnić solidarność i usprawnić podział obciążenia między państwami członkowskimi pod względem wnoszenia wkładu w operacje WPBiO, a także mogłyby bardziej ogólnie pomóc w zwiększeniu skuteczności działań zewnętrznych UE;

72. przypomina, że inkluzywne podejście do zapobiegania konfliktom, ich łagodzenia i rozstrzygania ma podstawowe znaczenie dla długoterminowej skuteczności; przypomina, że szanse na pomyślne rozwiązanie konfliktu rosną, gdy podczas całego procesu przestrzega się parytetu płci i zasady równouprawnienia; apeluje o większe zaangażowanie kobiet w takie misje, także na stanowiskach kierowniczych, w tym w przestrzeni decyzyjnej i negocjacyjnej; zaznacza, że aspekt płci powinien być bardziej systematycznie uwzględniany w misjach i operacjach WPBiO oraz apeluje o aktywne wnoszenie wkładu we wdrażanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz uzupełniających ją rezolucji w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2250 (2015) w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa; w związku z tym wzywa Komisję do zapewnienia strukturalnego włączenia kobiet, młodzieży, obrońców praw człowieka, mniejszości religijnych, etnicznych i innych mniejszości do wszystkich jej działań związanych z zarządzaniem konfliktami;

73. apeluje o skuteczne uwzględnianie równouprawnienia płci i praw mniejszości w strategicznych i operacyjnych aspektach działań zewnętrznych UE, co mogłoby obejmować ukierunkowane programowanie w nowym instrumencie finansowym ISWMR; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, zgodnie z którym przed wygaśnięciem jego mandatu 40 % stanowisk kierowniczych i stanowisk szefów delegatury ma być obsadzonych przez kobiety; apeluje do ESDZ o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu aktualnych informacji o stopniu wdrożenia tego zobowiązania;

Środa, 15 stycznia 2020 r.

74. podkreśla, że zagrożenie terroryzmem utrzymuje się zarówno w Europie, jak i poza nią; zdecydowanie uważa, że walka z terroryzmem powinna pozostać dla UE priorytetem w nadchodzących latach; wzywa nową Komisję Europejską do przedstawienia planu przeciwdziałania terroryzmowi;

75. podkreśla znaczenie wzmocnienia i zagwarantowania współpracy w zakresie wywiadu w UE, zważywszy na to, że terroryzm stanowi zagrożenie dla kluczowych wartości europejskich i naszego bezpieczeństwa oraz wymaga wielowymiarowego podejścia obejmującego służby graniczne, policyjne, sądownicze i wywiadowcze wszystkich państw członkowskich, a także państw trzecich;

o

o o

76. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz państwom członkowskim.
